

Целувка
в Ню Йорк

КАТРИН РАЙДЪР

Превод от английски Вера Чубар

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Kiss me in New York*

Copyright © 2016 by Working Partners Ltd

With special thanks to James Noble.

All rights reserved.

Превод Вера Чубар

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1865-9

Шарлот

Бъдни вечер

14:00 часа

Усещането, че сърцето ти е разбито, променя доста неща. Например: *обичайно* аз не съм от типа хора, които биха се намръщили, когато усмихната дама на летище „Джей Еф Кей“ им пожелае „Весели празници!“, докато извършва процедурата по чекирането.

Но точно в момента не мога да се въздържа. Просто искам да се махна от Ню Йорк възможно най-бързо. И повече никога да не погледа назад. А ако има начин дори напълно да забравя, че въобще съм идвала.

Когато се озовах тук, за мен Ню Йорк означаваше само ярки светлини и поводи за вълнение. Но преди две седмици всичко това се промени. Започнах да забелязвам как господин и госпожа Лоурънс – моите домакини от Йонкърс – винаги се оплакват, щом заговорех за „града“ и това колко много ми харесва. Подобно на всички груби хора, които са толкова *много*, че сякаш ни заобикалят *отвсякъде*. Плъхове. Факт е, че целият град често мирише така, сякаш е скрит под гигантски чадър, представляващ

плесенясала пица.

Усмивката на дамата преминава в гримаса. Осъзнавам, че вероятно изглеждам изключително странно, докато стоя тук, мръщя се и се вирам в нищото. Опитвам се да се прикрия, казвайки:

– А, да! И на вас!

Обяснявам ѝ, че ще летя със самолета в 18:45 часа, който каца на летище „Хийтроу“ в Лондон.

Жената в червено поглежда в компютъра си, а веждата ѝ се повдига.

– Еха! Имате почти пет часа до полета. Вие, британците, май обичате да сте точни?

Това, което бих искала да отвърна, ако бе приемливо от гледна точка на етикета, без да ме направи да изглеждам леко мръднала, щеше да бъде:

– Няма нищо общо с точността, Ронда. – Това е името, изписано на баджа ѝ. – Допреди две седмици аз *хич* и не исках да се прибирам у дома. Категорично, тук преживях най-прекрасния семестър от обучението си, и по-точно в гимназия „Сейкред Харт“. А и бях започнала невъобразимо да се вълнувам от това как отново ще се върна през септември за колежа. Размечтах се как ще заживея тук, общо взето, от момента, в който минаха и последните надписи на финалния епизод на *Как се запознах с майка ви...* Да, и на мен не ми хареса краят, но поне онова, което го предхождаше, ставаше. Така че, когато ме приеха – ранен прием – в курса по журналистика в университета „Колумбия“, аз бях на седмото небе. По-късно, когато пристигнах тук, открих, че на живо всичко е в действителност много по-добре! Но тогава... едно от

вашите нийоркски момчета – Колин – не вярвам да го познавате – взе, че ми разби сърцето. В момента, в който това се случи, аз започнах да забелязвам разни неща. Например колко ужасяващо студено става тук през декември. Направи ми впечатление също, че вагоните на вашето метро возят точно толкова удобно колкото и количките за пазаруване. Както и че позволявате да се случват изключително тъпи, ама наистина тъпи неща. Като например това автомобили да се *врязват* в тъпи от пресичащи пешеходци!

Онова, което действително казвам, е следното:

– Вероятно просто ми се ще да се прибера у дома.

И това не е невярно. Просто е по-директен начин да изразя каквото *искам* да кажа. Може би поради тази причина нещата с Колин не потръгнаха. Вероятно ако аз бях повдигнала въпроса, ако го бях попитала дали е нещастен... Ако бях по-откровена, дали все още нямаше да сме заедно?

Хайде, Шарлот. Дори да беше по-директна, това нямаше да помогне Колин да е в по-малка степен тъпанар, какъвто е.

Не мога да се виня, че разсъждавам логично.

Когато с огромната си дамска чанта катурвам „Статутата на свободата“ и тя пада, затискайки едно такси и пращайки го в намиращия се под него „Емпайър Стейт Билдинг“, аз осъзнавам две неща. Първо – дамската ми чанта е ненужно голяма, както майка ми винаги е твърдяла. И второ, най-вероятно вече съм се чекирала, предала съм куфара си, отдалечила съм се от служителката, преминала съм през летището и съм влязла в някакъв магазин,

без дори да си спомням, че съм направила каквото и да е от тези неща.

Но да, вече имам бордна карта, която стърчи от паспорта ми, и по неизвестни за мен причини вися насред магазин за сувенири. Какво, по дяволите, търся тук? Та аз *не* желая нищо да ми напомня за семестъра ми, прекаран в чужбина – държа всичко да остане зад гърба ми. Сега за мен Ню Йорк се свежда единствено до онова, което успя да засегне и да разруши, да го похаби завинаги.

Не лъжех Ронда. В момента исках само да се прибера вкъщи.

Усещах остро, горещо парене в очите, което ми подсказваше, че е време да се измъкна оттук. Аз *не* желая да съм ревящото в магазина за сувенири момиче. Затова започвам да лъкатуша по пътя измежду дисплеи със статуи и пластмасови небостъргачи, след което се отправям обратно към основната сграда на летището. Навеждам умишлено глава, та да не взема да погледна към гигантските плакати, изобразяващи Ню Йорк... Днес, когато съм в лошо, тъжно настроение, вече не виждам ярките светлини на града, който никога не спи. Забелязвам островърхи сгради, които приличат на оръжия и са насочени към небето. Хайде де, Ню Йорк! Та какво ти е сторило небето?

Боже, най-вероятно бе грешка да дойда на летището толкова рано. Четири часа, по време на които да седя и да се потискам; да се вирам в iPhone-а си, да влизам във Фейсбук през няколко минути – опресняване, опресняване, опресняване. Накрая батерията ми се изтощава напълно и дори не мога да прекарам оставащото време в

слушане на музика. Но това пък може и да е за добро – в плейлистата ми и бездруго не са останали много песнички, като изключим няколко отвратителни.

Всъщност започнах наистина, ама наистина да харесвам Дъ Смитс, а това не може да е на хубаво!

Аз просто трябва да съм хипер привлечен от момичето, с което съм. Имам нужда да усещам... Не знам, може би страст. Така предполагам. А... сега това го няма.

Ето как той скъса с мен.

Решавам, че в момента би ми било полезно да се поразсея, затова се запътвам към книжарница „Хъдсън“. Не, не, *магазин* за книги (край на американския английски!). Спирам на място, когато осъзнавам, че въобще не знам какво търся. Списъкът с бестселъри е пълен с чиклит романи, които аз обичайно харесвам, но точно в момента всички сърчица, които подскачат пред очите ми, ме карат да повърна. Ето че погледът ми попада на три долнопробни, изпълнени с проблеми и насилие трилъра. Да, това определено е идея. Книга, която съдържа само интрига, агресия и *никакви чувства*. Струва ми се точно онова, от което се нуждая в момента. Прекарвам около пет минути, докато си избира нещо, опитвайки се да предположа доколко разсейваща би се оказала всяка една от книгите; но е трудно да се прецени, ако се съди по почти еднаквите корици – силуети на мъже, хванати наскреда крачка, и подзаглавия, състоящи се от една дума. Чудя се каква е разликата между „Отмъщение“, „Отплата“ и „Възмездие“. Ама тези хора сериозни ли са?

Изречението, характеризиращо „Възмездие“, буквално гласи: **ДОНИ ЩЕ СИ ГО ПОЛУЧИ...**

Нито знам кой е Дони, нито пък защо ЩЕ СИ ГО ПОЛУЧИ, но я взимам, за да я занеса на касата. Обръщам се и заобикалям младеж, който рискува да си повреди рамото, докато се протяга за книга с твърди корици, поставена на една от високите лавици. Един от най-продаваните бестселъри. Дочувам как той сумти, после пък ругае, а междувремежно някаква друга книга пада от рафта. Успявам само да установя, че е тънка и с меки корици, преди тя да ме уцели по главата. Инстинктивно вдигам ръце нагоре, хващам я и я задържам.

– Ох, брат. Извинявай!

Поглеждам нагоре към едно високо момче с дълбоки кафяви очи, което предполагам, че е с няколко години по-голямо от мен. Косата му е дълга и рошава и изглежда така, сякаш е била сплескана от шапката, за която се досещам, че е носил през деня. Била съм в Ню Йорк достатъчно дълго време, за да разпозная момчета като Скапаняк от Уилямсбърг – прякор (добре де, обида), който аз самата измислих и за който момичетата от „Сейкред харт“ решиха, че е възможно най-добрият, най-британският превод на „хипстър“, какъвто някога бяха чували.

Ако този младеж е Скапаняк от Уилямсбърг, то той успява да се справи доста добре с това хем да изглежда мърляв и груб, хем същевременно да има хигиеничен вид. Хипстърите от Бруклин нямат същото... *враждебно* излъчване, което съм забелязала сред хипстърите у дома. Дори и в моето лошо настроение успявам да разпозная магнетичността.

Ако сърцето ми наскоро не бе използвано като боксова круша от един друг хипстър с ясно изразени скули, то

най-вероятно щеше леко да пърха в момента.

Въпросният протяга свободната си ръка. С другата държи каквато там книга е решил да купи, както и пликче от същия магазин за сувенири, от който току-що си бях тръгнала.

– Искаш ли да я върна обратно вместо теб?

Поглеждам надолу към двете книги, които стискам. Онази, която спасих от мъчителна смърт, е изрисувана с анимационни изображения на чаши за вино, музикални инструменти и, неизвестно защо, на кученце. Червените букви сякаш ми крещят:

Забрави бившия си посредством десет лесни стъпки!

– Може би просто трябва да приемеш, че е пълен тъпак.

Аз поглеждам назад към готиния хипстър и забелязвам как се усмихва самодоволно, докато очите му се плъзгат от мен към книгата, обещаваща самопомощ. След това той сочи „Възмездие“.

– Макар да имам чувството, че провеждаш проучване, търсейки нещо по-агресивно като четиво.

Кимам с глава.

– Просто малко ще си помечтая за това как ще му го върна.

– Може да ми прехвърлиш тази задача. Все пак току-що едва не ти причиних сътресение на мозъка.

Аз му връчвам книгата.

– Благодаря ти. Току-що си спечели имунитет, който те спасява от влизане в моя Списък за получаване на възмездие.

Хм, какво става тук? Аз флиртувам ли? С непознат...

Това не е съвсем „типично“ за мен, но предполагам, че след като е сладур, когото едва ли някога отново ще срещна, няма никакъв проблем малко да се позабавявам?

Вероятно съвсем скоро ще изляза на сцена, където ще мога *доста* да флиртувам.

– Ей – подхваща той. – Бих искал мнението ти за нещо.

– Разбира се.

Пъха всичките книги под мишница, а след това бърка в плика от магазина за сувенири и изважда розово плюшено мече с черна тениска. На нея има нещо, приличащо на детска рисунка, очертаваща силуета на Манхатън. Големи, розови букви оформят думите: АЗ СЪРЧИЦЕ НЮ ЙОРК.

Липсва рисунка на сърце. Имам предвид, че думата „сърчице“ всъщност е изписана.

– Взех го за моето момиче. Прибира се у дома след един семестър в Кали... Колко лигаво смяташ, че е това по скалата от едно до десет?

– Седемнайсет.

Той се смее. Прекалено много. Чудя се дали смехът му щеше да е толкова досаден, ако не бе последвал веднага словосъчетанието „моето момиче“.

Аз изключвам напълно, докато готиният хипстър ми плаща книгата, и проклинам Колин наум за всичко, което ми причини. Това, че ме накара отново да се превърна в четиринайсетгодишно момиче – момиче, което прекалено много премисляше случващото се. След като вече е платил, младежът ми подава плика и ние излизаме заедно, спирайки точно пред магазина. Озовали сме се

насред виелица от човеци – коледни пътешественици се щурат в най-различни посоки.

– Благодаря за книгата – казвам аз и я напъхвам в чантата си, осъзнавайки, че го правя без въобще да погледна надолу, защото всъщност се вирам в него. Действително го зяпам!

Той тъкмо да ми отговори, когато и двамата се стрескаме от гласа на някакъв младеж – нещо като пискливо джавкане, което се връзва в шума, изпълващ летището.

– Искаш да скъсаш с мен? Ама ти сериозно ли!?

Готиният хипстър се обръща, а аз се дърпам настрана, за да мога да виждам, и двамата зяпваме. Момче и момиче са застанали лице в лице точно пред изхода на „Пристигащи“. Тя е загоряла блондинка и има толкова перфектна руса къдрава коса, че чак буди отвращение. Облечена е в доста впечатляващо бяло палто. Не изглежда да е много по-голяма от мен. Бледосиният куфар зад нея ми помага да разбере, че именно тя току-що е пристигнала. Момчето също е приблизително на моята възраст. Носи светлокафяво яке, което е в ужасяващ дисонанс с карираната риза в жълто и кремаво, подаваща се отдолу. На едното му рамо има червена раница, но не виждам по нея каквито и да е летищни етикети. Хората насреща ми не са двойка младежи, които се завръщат, а двойка младежи, които се *срещат* на летището.

Е, поне са *били* двойка. А и изразът „се срещат“ май е малко преувеличен.

Момчето е стиснало ръце и ги притиска здраво към гърдите си. Универсална поза на тялото, знак, който казва *Толкова съжалявам*. Момчето е пуснало отстриани край

тялото си своята ръка, държала допреди малко дузина червени рози, а очите му се стрелкат наляво и надясно, сякаш току-що са го помолили да изчисли корен квадрата от 23213.

Струва ми се, че и аз изглеждах по абсолютно същия начин, когато Колин скъса с мен.

Правя гримаса на готиния хипстър, с която безмълвно заявявам: *Гадно*. Но той не ме гледа. Взрял се е в пода, клати глава и изрича:

– Тя му обеща, че ще се видят след Коледа.

И именно тогава идва просветлението. По дяволите, *това* ли е момичето, което той чака тук?

Поглежда ме, а изражението му е подобно на това на господин Лорънс в деня, когато един водопроводчик му съобщи, че ще мине „някъде между 10 сутринта и 4 следобед“. Поглед, който сякаш казва: *Можеш ли да си представиш само с какви тъпотии трябва да се справям?*

– Тя щеше да се погрижи за него след това. Но ето че той идва тук, за да я „изненада“ и я поставя в тази ужасна ситуация. Какъв тъпак, а?

Той дори не се сбогува или нещо подобно. Просто отива при късащата двойка, изважда тъпото плюшено мече и го слага на рамото на момичето. То се стряска от изненада, обръща се, ахва от радост. След това се усмихва и го придърпва, дарявайки го с дълга и страстна целувка, докато горкото момче, донесло розите, никак не изглежда да е по-близо до разрешаването на математическата задача.

Аз обръщам гръб на странната сценка и си проправям път към охраната, спомняйки си нещо, което хипстърът

ми каза.

Нямам абсолютно никакъв проблем да приема, че той е пълен задник.

14:55 часа

– Господине, разбирам, че сте разстроен, но аз не съм отговорен за времето. Ако искате да си го изкарате на някого, пробвайте с Господ.

Вече съм чула дамата на изхода да изрича какви ли не вариации на същата тази фраза на четирима различни пътници, но все още се надявам, че мозъкът ми просто е решил да си играе игрички с мен, карайки ме да си представя кошмара, че съобщения за възможна виелица са хвърлили летище „Джей Еф Кей“ в пълен хаос.

Когато идва моят ред да застана пред нея, аз слагам длан върху бюрото, сякаш имам нужда да намеря подкрепа в него. Казвам на госпожата номера на полета си и отчаяно се надявам моят самолет да е оборудван със специален вид колела с гуми. Ще ми се въпросните, благодарение на някаква извънземна технология, да му осигуряват достатъчно сцепление, за да се засили по пистата без значение колко дълбок е снегът и да ме отнесе далече. Далече от тук.

Да ме заведе вкъщи.

Жената на изхода поглежда в компютъра си.

– Скъпа, добрата новина е, че самолетът ви е тук – на летище „Джей Еф Кей“. Лошата обаче е, че той всъщност няма да излети, поради...

След това тя се впуска в обяснения, но аз не слушам,

защото изведнъж се чувствам така, сякаш главата ми е била потопена под вода. В ушите ми бучи онзи странен стремителен шум, заради който внезапно започваш да усещаш всичко много отдалечено от теб. Струва ми се, че черното палто, което нося и което госпожа Лоурънс ми купи, когато времето застудя, сякаш оживява и задушавя цялото ми тяло. Полетът ми към дома е бил отменен.

Аз съм заклещена тук.

– А за къде е следващият самолет, тръгващ оттук? Не може ли да ме прехвърлите на него? Искам да кажа, че случаят е спешен. Не ми пука дали ще се приземя в осем сутринта, вместо в шест. Аз така и не спя. Никога не спя в самолет. Прекалено се вълнувам, когато пътувам. – Усещам, че ломотя небивалици и знам защо го правя: докато говоря, поне няма да се разрева.

Не мога да остана тук. Просто невъзможно! Трябва да се прибера у дома. Родителите ми ме чакат. Всъщност баща ми в момента най-вероятно проверява подробности около полета ми и когато види, че е отложен, направо ще се побърка.

– Госпожице, съжалявам – успокоява ме дамата пред изхода и прави физиономия, сякаш сърцето ѝ се къса заради факта, че именно тя е лошият вестоносец. Вече два пъти преди това видях на лицето ѝ същата физиономия.

– Поради метеорологичните условия, за всички наши други полети до Лондон също вече има дълги списъци с чакащи... Шансът ви да се качите на борда на някой самолет тази вечер е доста малък. Наистина съжалявам.

Тя ме насочва към бюрото за информация, където друга прекалено усмихната дама се взира в екрана на ком-

пютър, кълна се, цели пет минути, преди да ми каже, че следващият полет, на който може да ме прехвърли, е чак в девет и половина... сутринта.

Аз няма да съм със семейството си в Коледната утрин. Вместо това, ще бъда тук в Ню Йорк – град, който обичам, но който просто искам да напусна.

Следва още един – поредният губещ ми се момент. Вече е кой-знае-колко минути по-късно и аз се връщам обратно в главния терминал. Оставила съм куфара си в авиокомпанията и единственото нещо, което държа в лявата си ръка, е моята голяма дамска чанта. В нея няма нищо освен трилъра, който готиният хипстър ми купи, както и ваучер, предоставен ми от авиокомпанията. Той важи за хотел „Рамада Ин“, където се предполага, че ще се свия и ще изкарам Бъдни вечер... *сама*. Досега никога не съм отсядала в хотел сама, поради което изведнъж се чувствам така сякаш съм навлязла надълбоко. Ами ако на рецепцията не ми позволят да се регистрирам без възрастен? Ами ако в крайна сметка се окажа напълно блокирана и заклещена между един хотел, където не искат да ме допуснат, и летище, което пък не желае да ми съдейства да си замина?

Това е най-лошото нещо, което някога ми се е случвало.

– Ще се справиш, съкровище. Винаги си успявала.

В другата си ръка държа мобилния си телефон и говори с мама. Бих искала и тя да откачи като мен, но майка винаги е прекрасна и спокойна. Тя всъщност е известна с това. Всеки я нарича Мелонуни, а аз лично винаги съм смятала, че е един от най-търпите варианти на името Мелани,

които съществуват. Но сега – в този момент – се чувствам така, сякаш това е едно от най-смешните неща, които някога съм чувала през живота си.

Плъосвам се долу на някаква пейка и похлупвам лицето си в свободната си ръка. Това не успява да ме накара да се почувствам по-добре, но за известно време усещам летището някакси отдалачено. Очертанията на сградата му, които сякаш се стесняваха около мен, за кратко избледняват.

Мама тръгва да ми казва нещо, но гласът ѝ е заглушен от този на Ема и аз си представям как петгодишната ми сестра се бори със зъби и нокти за домашния телефон.

– Мамо, мамо! Искам да говоря с Лот! Моооооооля!

Като бебе Ема така и не успя да изрече „Шарлот“, защото се спря на „Лот“. Преди, през целия ми досегашен живот, това ме е дразнело извънредно – днес не.

– Не точно сега, Ем – убеждава я мама. А след това се обръща към мен. – Не може ли да се върнеш при семейство Лоурънс?

– Не – отговарям на мама. – Те отидоха да посрещнат Коледа при роднини в щата Върмонт. Тръгнаха натам след като ме оставиха на летището.

– Ще се оправиш, любов – повтаря тя. – Иди в хотела. Поне ще бъдеш на топло и в безопасност, нали? Какво повече може да искаш?

Аз избърсвам очи и си дръпвам устата настрани от телефона, така че тя да не ме чуе как подсмърчам. Бих могла да поискам много *повече* от топла хотелска стая. Като например полет, който да ме изведе от този град на нещастieto. *Какво ще кажете за това?* Боже, защо съдбата

реша не просто да ме събори на земята, но също така и да плюе в лицето ми, след което да ми обърне гръб, смеейки се?

Мама ме успокоява, че ще отпразнуваме Коледа заедно на 26-ти декември и че те всички ме обичат. Неясно защо това ме кара да се задъхам. Нашето семейство не е най-добрият пример за сплотеност и привързаност именно затова фактът, че мама чувства необходимостта да *каже* нещо, успява да ми отвори очите за скапаната ситуация, в която съм попаднала днес. Отвърщам ѝ, че аз също я обичам. С болка осъзнавам, че гласът ми звучи задушено и преди да затворим, мама успява да вметне:

– Искам да ме изслушаш, Шар? Чуваш ли ме?

– Да.

– Знам, че се чувстваш ужасно и те разбирам, но не бива да потъваш в самосъжаление или пък да се разстройваш. Да, неприятно я, но предвид всичко останало, категорично не е най-лошият ден, който би могла да преживееш. Нали така? Винаги има някой човек, който е доста по-зле от теб, мила.

Казвам ѝ, че съм съгласна с нея, но също така знам, че ще мине известно време, преди да мога действително да приема, че е права. Приключваме разговора и прибирам мобилния в чантата си. В по-голямата си част тежестта, която усещам върху крака си, се дължи на книгата, купена ми от готиния хипстър, но онова, което усещам най-осезателно, е ваучерът за хотелската стая, където малко се притеснявам да ида сама. Мама реагира много зряло и на това, настоявайки, че след като мога да лети сама за Америка, без проблем ще оцелея една нощ в хо-

телска стая.

Предполагам, че въпросната ще бъде икономично обзаведена най-вероятно в скучни бежови тонове. Депресирам се само при мисълта за хотела. Знам също така, че единственото нещо, което ще направя в тази стая, ще бъде да седя и да мисля за Колин, за ужасните неща, които ми каза, и за изражението на лицето му. Беше такова, сякаш фактът, че му се налагаше да ми обясни защо къса с мен, представляваше изключително неудобство за него или нещо подобно. Ще си мисля за това какъв голям задник е той и ще се чувствам като истинска загубенячка за дето ми се ще да го бях накарала да усети страст или там каквото и да е, за да се превърне в „супер-отдаден-съм на момичето, с което съм“. Той не си струва сълзите, които изплаквам по него. Осъзнавам го, както и това, че да обмислям да му се обадя, за да го попитам дали не бихме могли да отложим скъсването с половин ден, за да не се налага да стоя в хотелската си стая и да мисля за него, всъщност *не е* най-откаченото и отчаяно нещо, което някога съм планирала да направя.

И ето къде се озовавам аз на Бъдни вечер – сама на някакво летище, далеч от дома и без никаква възможност да се върна там преди утрешния ден. Единственото забавление, очертаващо се на хоризонта пред мен, е някакъв трилър-боза за човек на име Дони, който поради причини, които все по-малко ме интересуват, **ЩЕ СИ ГО ПОЛУЧИ**. Аз бъркам в чантата за ваучера, за да проверя адреса на хотела, но в следващия момент виждам не корицата на „Възмездие“, а...

Преодолей бившия си посредством десет лесни стъпки!

Скапаната книга за самопомощ! Готиният хипстър явно не бе внимавал особено на касата. Да видя корицата, непосредствено след като ми бе минала мимолетната мисъл, че бих могла да се обадя на Колин, за да ми се притече на помощ, кара кръвта ми да кипне. Аз бъркам вътре, вземам книгата и я хвърлям настрана.

Чак след като го правя, забелязвам, че не съм сама на пейката. До мен седи младеж, който ми изглежда странно познат. Едно момче, около моята възраст – високо, с късо подстригана тъмна коса, облечено с кафяво яке и карирана кремава риза отдолу. Не е съвсем модно бедствие, но съчетанието е някакси неудачно. Той се е отпуснал, а в скута му има дузина червени рози. Между краката му е подпряна червена раница. Толкова е разсеян, че не забелязва как непредвиденият ми коледен подарък – платен от човека, с когото приятелката му буквално избяга – отскача от протритите му туристически ботуши.

Аз му се извинявам, докато залитам напред, за да прибера книгата. Би трябвало да я хвърля в най-близкото кошче за боклук, но по някаква причина я притискам близо до гърдите си.

Реакцията му е забавена, сякаш в ушите му има някаква преграда, която гласът ми трябва първо да пробие, за да премине. Той се обръща и ме поглежда с празни очи и аз изведнъж разбирам за какво ми говореше мама. Някой, който е по-зле от мен седи на същата пейка. Добре де, може просто *в момента* да е по-зле, понеже буквално сега преживя раздяла, но все пак. Аз щях да усетя, ако книгата ме беше ударила по крака.

Замислям се.

Виждам го как отвръща лице от мен и се взира отново в пространството. Справям се страховотно с оказването на помощ на човек, попаднал в по-тежко положение, нали?

– Аз съм Шарлот – представям му се, вдигам ръката му и я разтърсвам. – И *ти* току-що се спаси по чудо.

Горкото момче просто плъзга очи надолу към ръцете ни, сякаш това е първото му ръкостискане в живота, а след това нагоре към мен. Объркан е. Много добре, Шарлот. Едва ли, докато го зарязвах малко по-рано, бе забелязал нахалното британско момиче, което стоеше наблизко (и което по случайност бе до момчето, канещо се да избяга с вече бившата му приятелка – при това пред него).

Аз обяснявам.

– Аз... Хмм... Видях те... Преди... С приятелката ти.

Той поглежда надолу към розите.

– Да... Трябваше да се сетя, че малкото ни шоу ще привлече публика.

Ето че поне говори, а аз почти се размивам, защото онова, което излиза от устата му, е едно от най-лошите произношения на местен нийоркчанин. Онези акценти, с които някои от момичетата в „Сейкред харт“ определено постигаха. Честно казано, въобще не знам какъв е планът ми в момента. Той изглежда много зле, но и аз доста трудно бих могла да излекувам сърцето му днес, нали? Плюс това, дори собственото ми сърце да не кърви точно сега, обзалагам се, че е така просто защото в него не е останала нито капка кръв.

– Как се казваш?

Той отвръща сякаш на розите.

– Антъни.

– Здравсти, Антъни. Повярвай ми – ти току-що се спаси по чудо. Това момиче е... лоши новини.

– Ти не знаеш нищо за нея.

– Знам достатъчно, за да съм наясно, че не би искал да си губиш времето с момиче, което ще те зареже в навечерието на Коледа заради първия красавец, пресякъл пътя ѝ.

Антъни обръща лицето си наполовина към мен, а очите му са широко отворени, сякаш да ме увери, че е повече от сериозен.

– Ти не разбираш какво се случи между нас, ясно ли е? Мая не е някаква куха кифла, която просто би избягала с поредния готин пич. – Той звучи убеден в думите си. Но от позицията, в която аз се намирах, втората част на това изречение ми се струва напълно неправдоподобна. – Тя просто... Тя просто... Вероятно ѝ е било доста трудно да се справи с поддържането на връзка от далечно разстояние. Знаеш ли, че я нямаше цял семестър? Мая тъкмо се записа в колежа и за нея сега всичко е ново. Разбира се, че това ще ѝ обърка ума.

Той звучи убеден. Но аз прекарах известно време с човека, с когото девойката избяга – тъпак от Уилямсбърг. От Уилямсбърг (вероятно). Тя е точно толкова далеч от него, колкото и от Антъни. Но не казвам нищо.

Не се и налага, защото Антъни покрива лицето си с ръце и се обляга назад в стола. След което свива юмруци и ги оставя да паднат върху никому ненужните рози.

– Не, права си – признава най-накрая. За момент се чудя дали няма да заплаче, но той си поема дълбоко дъх и

поклаща глава. – Доста скапано бе от нейна страна. Пълна лудост е, че ако не се бях появил, за да я изненадам, така и нямаше да разбера какво става.

Изпитвам желание да се пресегна и да стисна ръката му под рамото. Въпреки това не го правя, а просто му казвам:

– Трябва да се прибереш вкъщи. Изгледай няколко тъпи филма със семейството си или нещо друго, което да опази ума ти, за да не мислиш за случилото се. Каквато и нормална Коледа да си си представял, направи си я.

– Не мога да си ида у дома – отговаря той отново на розите. – Казах на родителите си, че ще прекарам Коледа с Мая и нейното семейство... Мислех си, че ако я изненадам, тя ще... – Скача от една мисъл на друга. – Ако сега се прибера вкъщи... – Той поклаща глава. – Забрави за това. Тази вечер просто не искам да си ходя у дома. – Забелязва, че се намръщвам. – Какво?

Давам си сметка как най-вероятно изглежда лицето ми... Лицето на човек, който си мисли *Горкичкият*.

– Нищо – отвърщам аз на Антъни. – Просто... Донякъде знам как се чувстваш. И с мен скъсаха... Преди около две седмици. Това означава...

– Наясно съм какво означават две седмици – информира ме той.

– Извинявай. Както и да е, независимо от това какъв е проблемът със семейството ти, преодолей го. Сега е Коледа и ти трябва да си с тях. Можеше да е и по-лошо: да те очаква Бъдни вечер в хотел „Рамада“.

Антъни прави физиономия, изразяваща симпатия, след което плъзга очи надолу към скута ми и се мръщи.

За секунда си помислям, че ме гледа похотливо и съм на път да издам звук на отвращение. Фактът, че съм зарязана, не му дава право да си го позволява. Осъзнавам обаче, че той просто се взира в книгата, която все още държа.

– На твоето място щях да я хвърля в кошчето на тръгване от тук.

– Беше в класацията за бестселъри – информирам го аз. – Най-вероятно сигурно е от помощ за *някои* хора.

– Десет стъпки? Ако беше само *една*, можеше и да ѝ се доверя. Но десет стъпки ми звучи като някакъв вид измама.

Аз поглеждам надолу към книгата и я превъртам в ръце. Забелязвам малък портрет на автора – доктор Сюзана Линч – в долния десен ъгъл. Една жена на средна възраст, чието облекло е нещо средно между хипи и стил, издаващ чувственост. Класа. Има приятно, открито лице, сякаш настоява, че тя просто иска да помогне на всеки човек, закупил си тази книга.

– Да – признавам аз. – Предполагам, че десет стъпки наистина ще отнемат известно време...

Поглеждам нагоре към Антъни. И двамата сме захвърлени. Той не желае да се прибира у дома, а аз не бих могла, макар и да искам. А и *наистина* не ми се ходи в „Рамада Ин“. Там ще свърша свита на топка, плачейки и гледайки в телефона си през две минути, за да проверявам Фейсбук статусите на Колин. Защото – въпреки че това усилва болката още повече – аз по някакъв начин *трябва* да съм в течение какво прави. Как живее без мен.

Преди дори да се запитам дали това е добра идея, аз се пресягам към дамската си чанта, изваждам ваучера за „Ра-

мада Ин“ и го скъсвам. Моята първа стъпка е да откажа да седя сама и да плача в хотелската стая.

Ангъни ме гледа така сякаш унищожавам самолетния си билет.

– Какво правиш?

– Имам седемнадесет часа до полета си. Отказвам да стоя в жалка хотелска стая и да се взирам в стените. Те най-вероятно са бежови! Трябва да престана да мисля за проблемите си, поради което смятам, че връщането ми в града, за да извърша тези стъпки, би било страотно. – Аз вдигам книгата.

Той все още ме гледа, без да мига.

– Ти да не си луда? Да не мислиш, че можеш да залепиш съкрушеното си сърце просто като си закупиш една тъпа книга?

– Там е въпросът. – Аз се пресягам и го хващам за ръката. – Исках да притежавам една друга книга, но по случайност в чантата ми се озова тази.

– Как, по дяволите, се случи това?

Спирам се, за да не отговоря прибързано. Да му разкажа *кой* ми я купи като че ли не е особено добра идея. *Осъзнавам* също така факта, че съм го стиснала. Пускам го и отвърщам:

– Дори не знам. Важното е, че я имам и поради това... защо не?

– Наистина ли мислиш, че тази *книга* ще ти помогне?

Иска ми се да кажа *Разбира се, че не*. Не очаквам, че ако мина Десетте стъпки – или там колкото смогна през следващите седемнадесет часа, – ще успея да запълня пукнатините в сърцето си. Най-вероятно няма дори леко да

се успокоя. Но в момента искам само болката да спре. Чувствам се по-самотна, отколкото някога съм си мислела, че е възможно, и не желая Антъни да си тръгва. Предполагам, че е защото той сега е единственият човек в Ню Йорк, когото познавам (дори това да е валидно само до известна степен).

– Хайде – подканвам го аз. – Ела с мен! Ще бъде забавно. Изглеждаш така сякаш и ти би могъл да се поразвлечеш. Знаем, че аз бих се справила.

Но той просто клати глава.

– Хлапе, ако смяташ, че е толкова просто, тогава...

Спира се и отново поклаща глава. Подхилва се самодоволено.

Поради някаква причина това ме кара да искам да го ударя със собствените му безполезни рози. – Тогава какво?

– Нищо.

– Не, кажи ми – тогава какво?

Той свива рамене и пак клати глава. После взема цветята и раницата си и се изправя.

– Тогава предполагам, че просто не разбираш любовта.

Тръгва си и ме оставя сама на пейката с глупавата ми книга и парченца от онова, което предствляваше ваучер за хотел „Рамада Ин“.

Десет минути по-късно стоя на края на опашката за таксита пред летището. Опашката е *дълга* – резултатът

от всичките отменени полети. Върху ми вали *сняг*. Какъв идиот съм – да скъсам ваучер, осигуряващ ми топла хотелска стая, и сега да прекарам цяла нощ на открито през зимата! Знам, че винаги съм искала да бъда малко по-смела, малко по-импулсивна, но ако трябва да си говорим сериозно, постъпката ми беше доста тъпа. Доста незряла.

iPhon-ът ми в джоба на дънките избръмчава в близост до крака ми. Съобщения във Фейсбук от приятели, научили, че съм блокирана. Първите две са от най-добрите ми дружки, Хедър и Амелия, които казват, че ми завиждат, задето ще прекарам Коледа в Ню Йорк. Това ме кара да се усмихна. Тогава Джесика, по-голямата от двете ми малки сестри, публикува гигантски емотикон: тъжно лице, което ме подтиква и аз да направя същата физиономия. Това ме възпира да проверявам съобщенията си. Ще ги оставя за по-късно.

Небето е мрачносиво и върху блокираните пътници, наредили се на дълга опашка, се сипе сняг. В началото ѝ хората се посбутват и една дама, доста изтормозена, облечена в тежко палто, започва да патрулира. Уведомява ни, че ще осигурят превоз с таксита на възможно най-голям брой пътници. Тя държи клипборд в ръка и пита всекиго за отправната му точка, за да го насочи към едно или друго такси. Когато идва моят ред, аз се улавям, че въобще не съм помислила по въпроса къде *отивам*. Сещам се обаче за квартала, където семейство Лоурънс ме бяха завели и където пих такова ароматно кафе, че забравих колко ми липсва хубавия стар английски чай.

– Гринуич Вилидж.

Тя поглежда към клипборда си, а след това ми посочва

Целувка в Ню Йорк

едно от такситата в редицата. Жената се придвижва към следващия човек, а аз тръгвам към колата. Отварям задната врата, виждам кой седи вътре и изохквам.

– О, я стига!